

Sprememba

»Vbije grom naj izdajice,
Čujte pesni glasne klice;
Lahni čolnič nosi Sava
Semkaj v breg odmeva: »Slava!«

V mladej družbi burno časi,
Pevce vrisne črnolasi;
Ščit postal bo domovine,
Bog ji živi take sine!

To pred časom se godilo,
Kaj se v letih spremenilo?
Čolnič spet po reki plava
Krog šumi pa bistra Sava.

Mož je v čolnu s temno brado
Vozi v čolnu z ženo mlado,
Dvoje dece pa cveteče,
Drobce ribam v vodo meče.

Lepa slika! A resnica?
Tuja jim je govorica —
Mar so tuje sem prispeli,
Naše kraje nam zavzeli?

Na bregovju trepetlika,
Ko se čolnič v daljo vmika,
Jezno veje pripoguje,
Pa tako mi beseduje:

»Dobro se spominjam glasa,
Ni še tega mnogo časa,
Ko slovenske pesni mile,
Z ust se možu so glasile.

Zdaj pa tuj mu govor, šega,
In še ni zadosti tega —
Tuje deco ima zrejeno,
Ker je tujko vzel za ženo!«

Zorana.

Hudi grad.

Piše Milan Sanjár.

(Dalje).

XI.

»O so lovci! Psi gonijo, da je veselje, a nikdo ne strelja. Bog ve, kaj imajo, ali spé, ka-li?« godrnjal je Miha, plazeč se po neprodirni hosti na severu Gradnika. »Samo eden strel sem slišal, ko sta Sivka in Belin gnala proti razvalini; a tudi ta menda ni zadel — gonja je šla dalje. Čuj! Dijana — Sivka — Vihar — že zopet tirajo nekaj iz Medvedje jame...«

Priplazil se je na rob hudograjske višine, na stezo, po kateri so se prej razstavili lovci. Poslušal je veselo gonjo, ki se je razlegala po nižjem gozdovju in se odpravil tiho in oprezno proti Hudemu gradu.

»Tu pri Votlem štoru bi imel stati eden, pa ni nikogar!« besedoval je gredé in nejevoljno majal z glavo.

»In tu pri Rogovili, na najboljem mestu — tudi prazno!«